

МІСТО НА ГОРІ

№4 (68) 2015

ХРИСТІЯНСЬКА МІСІОНЕРСЬКА ГАЗЕТА

«Не може сховатися місто,
що стоїть на верховині гори»

(Євангеліє від Матвія 5:14)

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Мить торжества: в'їжджає Цар у місто.
О, як же тут усі Його чекали!
Одежею услали шлях барвисто,
Під ноги віття пальмове кидали.

«Осанна! Слава!» – всюди з вуст лунає.
«Благословен, Хто йде в ім'я Господнє!»
Але ніхто, крім Нього, ще не знає,
Що відбуватиметься тут сьогодні.

Цей славний в'їзд – дорога до страждання,
Де буде болю понад людські сили,
Де суть зневага, осуд, глузування,
Де на Голгофі розпинають тіло.

Де Він в душі із тягарем великим.
Де Сам Отець закрити Своє обличчя.
Де це розп'яття замінити ніким.
Де смерть безжалюбно дивиться у вічі.

Мить істини – і Він іде смиренно
Звершити не Свою – Отцівську волю,
Й покійно стати смертником стражденим,
Щоб назавжди змінити нашу долю.

Єрусалим... «Осанна!»... Людський натовп...
Спаситель, що прийшов в ім'я Господнє
Безвинно на Голгофі умирати,
Щоб кожен з нас спасеним був сьогодні.

Юлія ТОНЕГО

Його вели дорогою, як вбивцю,
І грізний натовп голосно ревів,
І раз по раз з ненавистю сміливці
Жбурляли камені в Царя царів.

Вінок терновий багрянився кров'ю,
Плювалися в обличчя вороги,
А Він дивився лагідно, з любов'ю
І йшов – прощенням стати за гріхи.

Покійно шлях протоптаний стелився –
Аж до Голгофи, сповнений людей,
А на Голгофі натовп розділювався:
На тих, хто розпинав, і на дітей...

Стояли поряд фарисеї й учні,
Стояла мати в юрмищі солдат...
І хоч роки летять, як води з кручі,
Перед Христом народи знов стоять...

І як тоді, з нас кожен вибір має:
Прощення попросити чи так пройти...
Ісус біля Голгофи знов чекає –
Тож ким для Нього нині станеш ти?

Знов розп'неш чи схилишся покійно?
Ким станеш ти для Божої сім'ї?
Наш Цар царів любов свою безмірну
Тобі дарує. Тож прийми її!

Лідія МЕЛАНІЧ

Алексей ДУНАЕВ

Лучи пронзили темноту,
Что испокон веков все та же, –
И осветилось на версту,
Через века сияет даже!

Христос воскрес! И гроб – пустой.
И это всё – не миф, не сказки!
Поверьте истине простой,
Снимите с душ неверья маски.

Христос – живой, Он – Царь царей,
Он победил державу смерти.
У сердца, словно у дверей,
Стоит – откройте и проверьте.

Его впустите в свою судьбу
Без всяких «вдруг», «а что», «а если».
Жизнь уподобится гробу,
Коль в ней Спаситель не воскреснет.

Дорогой Господь! Я верю, что на кресте Ты был распят за мои грехи. Прошу, прости меня, войди в мое сердце, стань моим Господом и Спасителем. Помогни следовать за Тобой, руководи моей жизнью. Благодарю за то, что Ты слышишь мою молитву и спасаешь. Аминь.

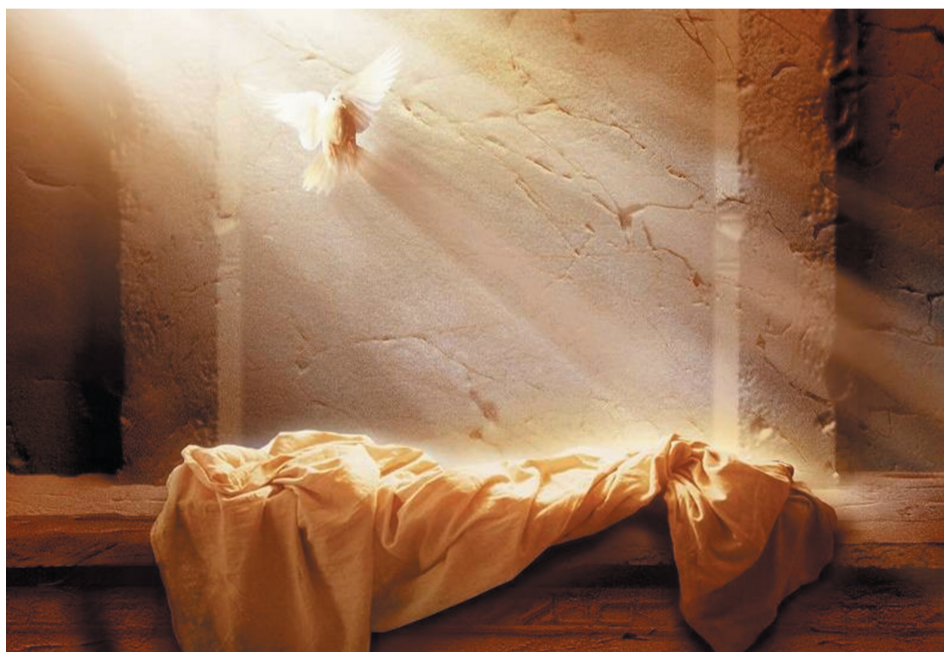
Слово пастора

Слово Пасха у Святому Писанні вперше вживається в старозавітній книзі Вихід (12:11). На той час ізраїльтяни вже понад 400 років перебували в єгипетському рабстві. Бог обіцяв їм визволення з неволі і власну землю, та фараон не хотів відпустити їх добровільно. Щоб змусити його, Бог наслав на Єгипет страшні кари. Остання була смертоносною: ангел смерті мав знищити усе перворідне єгиптян. А кожній єврейській родині задля уникнення цього лиха потрібно було заколотися ягня, його кров'ю помазати одвірки своїх домівок, ягня запекти та з'їсти. Повірили своєму Богові, Його народ так і зробив. Той й була Пасха для Господа, знак приналежності Йому. Звісно, всі доми, де червоніла кров, смерть обійшла. А вже Пасха з єврейської означає «пройти повз», «перескочити», тобто Бог обминув той дім, де двері були окроплені кров'ю, і згубна поразка його не торкнулась. Кров пасхального ягня символізувала кров Божого Сина, Який з'явився на землю півтори тисячі років по тому. І саме у ті дні, коли ізраїльський народ святкував свою Пасху, тобто визволення, вихід з єгипетського рабства, Христос був розп'ятий і воскрес.

Як сприймаємо це свято ми? Про що думаємо і на що сподіваємося? «Христос воскрес! – Воістину воскрес!» – такими чудовими, сповненими надії словами вітаємо одне одного у святковій пасхальній дні. Що ж означає це променисте,

СИЛА ВОСКРЕСІННЯ

життєствердне проголошення для кожного з нас? Чи впливає на нашу долю те, що понад дві тисячі років тому сталося у свято Пасхи, або, як ми його ще називаємо тепер, свято Воскресіння чи Великодня?



У Біблії написано, що «*наша Пасха – Христос, за нас у жертву принесений*». Тож для тих, хто вірує, Ісус є пасхальним Агнцем (Ягням), кров Якого визволяє з рабства, очищає від гріха, спасає від смерті і дає надію. Дає надію, тому що Божий Син не залишився мертвим, смерть не мала над Ним сили – Він

воскрес! Своім воскресінням Христос засвідчив різницю між Ним, єдиним Спасителем світу, та духовними лідерами інших релігій: їхні могили слугують предметом паломництва та поклоніння, а гробниця

Христа сьогодні порожня! Ісус переміг смерть! Він подав приклад і веде за Собою нас. Святе Письмо у Посланні до Коринтян через апостола Павла обіцяє, що ми теж воскреснемо. Це велика надія для всіх людей, адже народження і смерть – головні події, які цікавлять і хвилюють нас найбільше. Від них ми радіємо і

страждаємо, торжествуємо і потерпаємо. Ці поняття формують світогляд та концепцію нашого буття.

Отже, повіривши, що сила воскресіння Христа є дією для кожного особисто, можемо ототожнити себе з Ним, щоб, приймаючи Ісуса у своє серце як Господа і Спасителя, ми прийняли і силу Його воскресіння – силу, яка звільнить нас від усякого рабства, страху та безнадії; силу, яка проведе кордон між темним минулим та радісним майбутнім; силу, яка спрямує наш зір на Христа, закладе міцну основу майбутнього і вкаже на істинні цілі та цінності життя. А головне – ця Божя сила свого часу воскресить наші смертні тіла, і цілу вічність ми будемо разом з Христом!

То що заважає нам сьогодні зрозуміти і прийняти силу воскресіння Ісуса Христа? Нічого, хіба що ми самі, коли не віримо усім серцем. Апостол Павло присвятив своє життя, «*щоб пізнати Його й силу Його воскресіння та участь у муках Його, уподоблюючись Його смерті, аби досягнути якось воскресіння з мертвих*» (Послання до Филиппів 3:10,11). Молюсь, щоб Господь допоміг і нам вийти на новий рівень Богошукання та Богопізнання, аби усвідомити й оцінити Його безмежну любов до нас, збагнути надзвичайно високу ціну, заплачену на Голгофі за наш порятунок, та прийняти бажання Христа дарувати нам життя, повне благодаті і сили Його воскресіння.

Олег САВЧАК, м. Тернопіль

Наша мета – увійти в кожен дім, тому що Божя мета – увійти в кожне серце

ЧОВЕН ПОКАЯННЯ

Дні минають один за одним, наближаючи нас до найвеличнішого свята – Воскресіння Господнього. Почуття збуджує радість очікування. А совість говорить серцю, що живемо не так, як належало б істинним християнам, і жаль охоплює душу. Адже часто своєю поведінкою знову розпинаємо Христа, відкидаючи Його дорогоцінну жертву, здійснену на Голгофі. Вкотре прочитуємо сторінки Священного Писання про Ісусові страждання. Роздумуємо, як жорстоко розправилися з Тим, Який заради нас зійшов з небес на землю, приніс Своєю любов, прощення і визволення. Нас охоплюють співпереживання з Розп'ятим, вдячність, трепет і страх.

А Божий страх, як вважають деякі богослови, є початком любові. Він, власне, не означає боятися Бога, перелякано тремтяти перед Ним. Божий страх – це коли людина боїться чинити гріх, боїться бути заручником спокусливих пристрастей та жити без Бога. «Страх Господній – це джерело життя. Він приводить в порядок духовне мислення. Тому ніхто з людей так високо не стоїть, як той, хто боїться Господа. Такий подібний до світла, яке вказує багатьом дорогу до спасіння», – каже один з авторитетних отців церкви.

«Як неможливо переплисти море без човна, – свідчить інший великий подвижник християнства, – так ніхто не може без страху досягнути любові. Здужати бурхливе згубне море життя по дорозі до бажаного раю можна тільки на човні покаяння, яким рухатиме весла Божого страху. Без нього ми потонемо в каламутній воді вируючих житейських стихій. Якщо покаяння буде нашим кораблем, а його керманічем – страх, то причалимо до Божественної пристані під назвою Любов. Ті ж, хто досягають любові, наближаються до Бога впритул. В такому стані наша земна подорож завершиться благополучно».

Задля цього Божий Син був розп'ятий на Голгофі, після смерті на третій день воскрес, переміг пекло і сьогодні кожній прагнучій душі дарує вічність у небесах.

Митрополит Димитрій (РУДЮК),
Києво-Михайлівський Золотоверхий монастир

Як розповідається в одній древній легенді, колись у прекрасних гаях Лівану народилися три кедрі. Ці дерева, як усім відомо, ростуть дуже-дуже повільно, так що три кедрі провели цілі століття в роздумах про життя і смерть, природу і людство. Вони бачили, як на землю Лівану прибули посланці царя Соломона і як потім, в битвах з асирійцями, та земля омила кров'ю. Вони дивувалися, дивлячись, як мимо проходять каравани, завантажені барвистими тканинами. При них був винайдений алфавіт. Вони бачили чимало Божих пророків і ворогів.

Одного чудового дня кедрі вели мову про майбутнє. «Після всього, свідком чого я був, – сказав перший, – я хотів би перетворитися на трон, на якому буде сидіти наймогутніший цар землі». «А я хотів би стати частиною чогось такого, що на віки вічні перетворить зло на добро», – сказав другий. «А щодо мене, – мовив третій, – то я бажав би, щоб люди, дивлячись на мене, всякий раз задували Бога».

Минули роки. Нарешті

МРІЇ

Притча

в лісі з'явилися дроворуби. Вони зрізали кедрі і розпиляли їх. Перший кедр став хлівом, а із залишків його деревини змайстрували ясла. З другого дерева зробили добротний стіл, який пізніше купили торговці меблями. Колоди від третього дерева продати не вдалося. Розпиляні на бруски, вони зберігалися на складі у великому місті. Три кедрі гірко нарікали: «Наша деревина була така гарна! Але гідного застосування їй ніхто не знайшов».

Час ішов. Однієї зоряної ночі подружжя пара, що не знайшла собі притулку, вирішила переночувати у хліву, побудованому з деревини першого кедрі. Жінка була при надії. Тієї ночі вона народила Сина і положила його в ясла на м'яке сіно. В ту ж мить перший кедр зрозумів, що мрія його збулася: він послужив пристанищем і коліскою найвеличнішому Царю землі.

Кілька десятків років по

тому в одній великій гарній господі чоловіки зібралися на вечерю за столом, зробленим з деревини другого кедрі. Перш ніж вони взялися за їжу, Один з них подякував Отцю за хліб та вино. І тут другий кедр зрозумів, що він послужив Спасителю світу.

Наступного дня з двох брусів третього дерева зробили хрест. Через кілька годин до нього цвяхами прибили Чоловіка. Третій кедр жажнувся своєї долі. Але не минуло й трьох днів, як він зрозумів призначений йому уділ: Людина, що висіла на хресті, була Світлом істини, волі і щастя. Хрест, збитий з деревини цього кедрі, перетворився зі зняття тортур на засіб перемоги.

Так сповнилася доля трьох ліванських кедрів. Їхні заповітні мрії збулися: вони стали невід'ємними символами торжества життя.

Пауло КОЕЛЬО,
письменник, Бразилія

ВРЕМЯ, КОГДА НЕТ ВРЕМЕНИ

Каждый день последние одиннадцать месяцев мы видим многоликие и страшные обличия войны...

Только сейчас, спустя сутки после поездки в зону непосредственной близости к фронту (Дебальцево, Артемовск), я смогла хоть как-то сформулировать для себя то, через что мы проходим. Война...

Война – это когда в 24 года ты знаешь различие в боевых орудиях и какой обстрел страшнее. Это когда 5-летний ребенок в городе, который находится довольно далеко от линии фронта, после неожиданного обстрела показывает бабушке, где у них в доме самое безопасное место: в коридоре, на полу...

Война – это тысячи голодных, отрезанных от всех удобств цивилизации жителей, которые до последнего боялись выехать в неизвестность

и надеялись на мир, а сегодня выехать уже не могут. Это смерть от мороза, голода, попадания снарядов, которые не выбирают между мужчинами и женщинами, стариками и детьми. Это дети, потерявшие в один миг родителей, и родители, потерявшие детей...

Война – это обменный час назад военнопленный, с отмороженными руками и ногами, худой, лежащий под капельницами, который еле шевелит от бессилия губами, просит: пожалуйста, продолжайте молиться за меня и тех, кто еще остался там. Это дружная команда хирургов, мобилизованных с разных концов страны, которые никогда бы не встретились при других обстоятельствах, а сегодня днем и ночью вместе спасают десятки жизней...

Война – это люди веры и панике-

ры. Волонтеры и приспособленцы. Это сильные и слабые. Герои и те, кто не оказались таковыми. Это когда твое неправильное решение может стоить жизни тебе и твоим близким, промедление – стать самой большой ошибкой твоей жизни...

Война – это когда твои молитвы становятся живыми и ты с особой тщательностью избираешь, на что стоит тратить свое время, ведь здесь, около линии фронта, оно мо-



жет закончиться в любую секунду. Это когда ты молишься за людей, которых не знаешь и большинство из которых никогда не узнаешь, как за родных, ведь они защищают тебя ценой своей жизни...

Война – это время, когда нет времени и места для компромиссов с совестью. Это время, когда ты, как никогда, понимаешь, что ничего не контролируешь. Когда ты понимаешь, что, зная Бога и Его волю – благу, угодную и совершенную, – ты являешься самым счастливым человеком, потому что Господь царствует и Ему принадлежит вся сила, слава и власть на небесах и на земле! И это дает тебе силу и дерзновение молиться, жить, действовать...

Друзья, не переставайте молиться. Молитесь за Украину во всякое время. Не унывайте! Господь царствует!

Источник <http://1stvc.net/>

Є така думка

фесіях вважають за гріх навіть брати зброю до рук, а не те що її застосовувати. Але ж Христос не вважав це гріхом, коли Своїм учням радив продавати одягу і купувати меч. На що вони, хвилюючись, чи достатньо буде двох мечів, щоб дати відсіч, відповіли: «Господи, ось тут два мечі». А Він їм відказав «Достить!». Та й апостол Петро, який з мечем став на захист Учителя, ніякого подиву, тим більше осуду, в нас не викликає.

Тож, очевидно, не можна так категорично і однозначно твердити про гріх відносно участі у військових діях, і догматичний підхід до цього питання навряд чи виправданий. Безперечно, для кожного християнина є своя міра віри і рівень духовного зросту. В різних ситуаціях можна діяти по-різному, аби тільки поведінка була правдивою (не фальшивою), а вчинки – згідно з вірою, бо «що не від віри – то гріх».

Думаю, що християнська віра не має перетворювати людину в бездушного робота, який автоматично виконує всі правила. Мета Нового Завіту – наділити людину силою протистояти пристрасті, що спонукає чинити зло: ненависть, славолубство, жадобу влади тощо. Так, війна завжди є результатом гріха. Церква засуджує насильство та людинобиство і визнає, що агресивна війна вже за своєю природою є аморальною. У той же час держава, яка зазнала нападу, має право і зобов'язана захищати країну, народ, застосовуючи навіть зброю.

Михайло МЕЛЬНИК,
м.Новодністрівськ



От уже майже рік Україна змушена воювати з агресором. Тисячі цивільних людей взяли до рук зброю, щоб боронити свою країну. Як же віруючим людям ставитися до війни? Як співвідносяться віра і військовий обов'язок щодо однієї з десяти заповідей «Не вбий»? Питання не просте, є над чим поміркувати.

Мета Старого Завіту – навчити людину не ро-

ХРИСТІЯНИ І ВІЙНА

бити того, від чого вона сама може постраждати. Всі ветхозавітні Божі заповіді – це своєрідні дороговкази на шляху до спасіння душі, яке отримуємо в Ісусі Христі. Тож у Новому Заповіті Христос зводить їх до двох головних, називаючи заповідями любові – любити Бога всім серцем і любити ближніх, як самого себе. Він учить також, що найвищий прояв любові – віддати своє життя за ближніх.

У книгах Нового Завіту не зафіксовано прямих свідчень Христа чи апостолів про їх ставлення до військової служби та війни. Але у євангеліста Луки знаходимо уривок, де Іван Хреститель навчає людей праведної поведінки. Серед інших до нього із запитанням: «Що нам робити?» – прийшли і вояки. Їх непокоїло, як Бог дивиться на їхнє заняття, чи приносять вони своєю службою «добрий плід». Предтеча відповів їм: «Нікого не кривдьте, ані не оскаржуйте фальшиво, задовольняйтесь платнею своєю». В цих словах не бачимо жодного осуду, що стосувався б непотрібності чи шкідливості військової служби. Головне – не кривдити, тобто не застосовувати силу і владу неправдиво, несправедливо. Виходить, служба у війську, як і діяльність людини у будь-якій іншій сфері суспільного життя, Бог не забороняє, а благословляє.

Так, знаємо, що в деяких християнських кон-

У Бога багато різних доріг, якими Він виводить людей на шлях спасіння. Деякі щасливці приходять до Христа через інтелектуальні пошуки істини, але переважна більшість – через безвихідь та відчай, спричинені хворобами, самотністю, залежністю від наркотиків-алкоголю чи іншою життєвою скрутою. У когось ці мотиви сплітаються в один вузол, який розв'язати під силу тільки Богові. А нерідко буває, що Спасителя в Христі знаходять, лише пережив-

кадилом і насуплені дядьки з хоругвами в прощальних процесіях, що часто проходять мимо школи до кладовища, – словом, якась давня традиція, якої старші люди, схоже, притримуються за інерцією. А те, що вони називають Богом – якась невідомість чи таємниця космосу, – поки що наукою не відкрито, не досліджено. То чи й варте воно великої уваги?

Після школи закінчив морехідне училище, працював якийсь час на торговельному флоті, плавав за кордон.



ним рішенням. Очевидно, відмова від якихось своїх тілесних пожадань, бодай від найменшої спокуси, – це більше чи менше просування у бік того шляху, про який сказав на самому початку. На жаль, часто буває, що поступу вперед нема, тупцюємо на місці так, що аж утворюється багно під ногами. Або витоптуємо яму. І звідти вибиратися – ой як нелегко!

У мене ж після того правильного кроку, крім тупцювання, більших чи менших ям, ще стільки було збочень чи й розворотів назад від шляху, який є правда і життя, тобто Христос, що й соромно тепер згадувати.

Після закінчення Львівського університету я мав непогану роботу, авторитет серед людей. Мене знали в районі, довіряли відповідальні завдання, звертали по допомогу. Нормальна, як для радянського службовця, квартира в райцентрі, любляча дружина, троє дітей – син-первісток і дві

сом довелося каятися перед дружиною, і це, очевидно, знову був крок до того єдиного шляху, на якому тільки й може наша спрагла душа знайти те, чого їй бракує. Проте рухатися в тому напрямку, вочевидь, я не збирався.

– Тобі треба покаятися перед Богом, – радив мені родич, який уже був віруючим. – Усім це потрібно, бо нема жодної людини, яка б не згрішила.

– Комусь, може, й треба, не погоджувався я. – Якщо подивитися, які діла творять деякі «ділки», то в порівнянні з ними який я грішник?!

Я й справді не вважав себе безбожником, хоча й праведником не бачив. Біблію, Новий Заповіт, надіслані мені з якоїсь місії, читати пробував, однак без великого інтересу. Той же родич мене дивував. Раніше могли з ним, випивши чарку, годинами вести душевні розмови. А тут раптом поспілкуватися нормально навіть двадцять

спокоюючи, знову підказували. Хто може втішити і зцілити розбиті горем серця. «Та сина нам уже не верне ніхто!» – кричала моя душа.

Ще через рік таке ж лихо прийшло у дім мого доброго товариша, однокурсника зі Львівщини. На похороні зустрілися з іншим другом-однокашником. Він уже кілька років був пастором невеликої баптистської церкви на Буковині і раніше неодноразово телефоном переконавав мене в необхідності для людини живої віри в Ісуса Христа. Однак я реагував на його слова приблизно так само, як на заклики свого віруючого родича. Того разу він мене вже не переконував, а тільки сказав: «Якщо ти віриш, що є Бог і є диявол, то запам'ятай: ти або з Богом, або з дияволом – третього не дано». У мене аж мурашки пробігли по тілу від тих слів. Просто страх взяв, що можу бути з дияволом. Звісно, я вибрав Бога. Але як мені підтвердити цей вибір? «Читай Писання і знайди церковну громаду, де проповідують Євангеліє і вчать жити згідно з ним!» – порадив друг-пастор.

Мені давно хотілося навчитися розуміти Біблію, за читання якої вже брав-

«НЕ ЗНАЮ, ЩО МАЛО БИ СТАТИСЯ...»

ши якусь особисту трагедію – найчастіше несподівану смерть рідної чи дуже близької людини.

Мені випала саме така дорога – через трагедію. Втім, усе по порядку.

Вирішив у звичайній селянській родині, де шанувалися релігійні традиції, я, безумовно, не був відвертим безбожником. Тобто атеїстичною завзятістю не відзначався навіть тоді, коли носив квиток члена КПРС. А як був ще зовсім малим, то навіть боявся Бога. Щоправда, той страх був досить своєрідним: коли батьки нас, дітей, лишали в хаті самих, то, щоб ми не робили шкоди, показували на образи: «Ось Бозя все бачить – не бешкетуйте тут!». Та «Бозя» й справді пильно дивилася з ікони за мною, в який би куток оселі я не ховався від неї. Суворий погляд знаходив навіть на печі, якщо я виглядав із за комина. Як тут порушиш якусь мамину заборону? Школа, звісно, вже в молодших класах розвіяла той страх, і тепер боятися доводилося тільки вчителів та батькового ремена.

Передчасна смерть мами залишила шрам на душі, хоч був ще зовсім дитиною і мало що пам'ятаю з тих років. Православний батюшка відспівував покійну і вдома, і в сільському храмі, але ті релігійні дійства, як і поодинокі відвідування зі старшими святкових богослужінь, нічого ні не міняли ні в моєму світогляді, ні в ставленні до релігії: якщо люди вірять, що так треба робити, бо в цьому щось є, то хай собі – мені що до того... Бог? Якщо Він є, то це не більше, ніж образи, хрести і хрестики, бабусі в темних хустинах, батюшка з

В історії країни це був період брежнєвського «благополуччя», коли ще не насміхалися відкрито з ідеї комунізму. Життя в моїй уяві малювалося доволі яскравими, мажорними барвами. У матроських колах тоді популярним був лозунг: «Життя треба прожити так, щоб, оглянувшись, ти бачив за собою гору випитих пляшок і юрбу обманутих жінок». Не скажу, що я так уже притримувався цього орієнтиру, проте при нагоді любив похизуватися серед однолітків не лише гарним імпорнтним одягом (а будучи в «морехідці» – формою моряка), а й такою матроською бравадою.

Армія круто змінила мої погляди на життя. У той час строкова служба для хлопців справді була доброю життєвою школою. Після служби я вже не повернувся на торговельний флот, хоча й була така можливість. Поставив собі за мету – здобути вищу освіту, а для цього треба було готуватися, бо школу закінчив лише твердим «середняком». Стояв перед вибором: або флот і «загранка» з непоганими заробітками, або підготовчі курси і сяка-така робота в порту. Я вибрав друге.

Чому згадую ці моменти, які начебто не мають відношення до мого найголовнішого в житті вибору? Теперто я розумію, що від самого дитинства кожен наш крок – перед очима Господа, і цим кроком ми наближаємося до Бога або віддаляємося од Нього, навіть коли ще зовсім не віруємо. І те, що я не спокусився грошима, а бажав чогось ціннішого, в Божих очах, думаю, було правиль-

доськи – що ще треба людині для земного щастя? Рідня, справжні й удавані друзі, просто приятелі – цього теж не бракувало.

Але життя здавалося якимось прісним, мені все одно чогось не вистачало. Наче в тій пісні: «зимою – літа, осінню – весни». Як на мене, цією недугою страждає дуже багато людей. Інакше й пісень таких би не складали. В житті людям найчастіше і найбільше бракує любові.

– Викинь ці дурощі з голови! – радив у хвилини хмільної ширості один близький товариш. – Ти що не бачиш, як тебе люблять дружина, діти?

– Так, вдома все нормально, – погоджувався я. – Але для мене ще важливо, що робиться у моєму серці...

Ніби й правильні слова говорив, бо чи то Бог підказував, чи просто від начитаності розумів, що самому любити – це важливіше, ніж коли люблять тебе. Та хіба міг тоді знати, якої саме любові бракувало моєму серцю? Коли ти вкладаєш у щось чи в когось свою душу, то неодмінно його любитимеш. Такий закон любові, установлений не людиною, а Самим Богом. «Любов є дар від Бога, – прочитав я якось, – і отримати любов, і зміцнити, і вистраждати її потім, і примножити – все це можливо тільки для віруючої людини. Це важко, іноді навіть надзвичайно важко, але тільки на цьому шляху душа знаходить сили, і людині стає доступним щастя». Які чудові слова!

Тоді ж я не знав Бога і Його законів, тому в душі пробудились забуті матроські причуди... Одне слово, з ча-



хвилин стало якось непросто. Він – усе про Христа, про віру та про Євангеліє. Пішли в ліс по гриби – і там співає християнські пісні чи псалми. Знаходить гриба – дякує Богові. Мені це здавалося дивним і неприродним. Одного разу він з іншими віруючими навіть молився за мене, мовляв, щоб і мені Бог відкрився. Я не заперечував, погоджувався, що Бог є, і добре, що вони так вірять.

– Однак це не для мене, – додав наприкінці. – Не знаю, що мало би статися, щоб і я так почав вірити...

Краще б не казав тих слів. Рівно через рік у нас сталася трагедія – загинув син. Смерть безглузда, несподівана, немислима. Чи треба розповідати, що переживають батьки в такий момент? Віруючі родичі, всіляко за-

ся, але збагнути не міг. Після повернення додому ми з дружиною знайшли таку громаду. Невдовзі покаялися та прийняли водне хрещення. І ніби заново народилися – життя набуло нового смислу. Бог зцілив наші зболілі серця. Через якийсь час нам у церкві доручили дияконське служіння. Ми раді, що можемо служити Господу. Він постійно зігриває нас Своєю милістю і любов'ю.

Тепер-то я збагнув, чого завжди прагнула моя душа і якої любові їй не вистачало! Щоправда, інколи й досі бувають моменти, коли серце щемить від того, що це усвідомлення далось такою дорогою ціною. Але кожного разу Бог утішає і витирає сльозу з наших очей...

*Олександр ГРИГОРАШ,
Вінницька область*

ВИ СПАСЕНІ?
Якщо ви помрете сьогодні увечері, чи попадете ви на небеса?

«Так-бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Євангеліє від Івана 3:16).

Вечір. Ваша родина вдома. Кожен чимось зайнятий. Затишно і спокійно. Раптом зі своєї кімнати вибігає син і, хвилюючись, вигукує: «Швидше ввімкніть телевизор, всі канали передають термінове повідомлення». Ви з дружиною стривожено шукаєте пульт і, натиснувши кнопку, уважно вслухаєтесь у слова диктора: «Три дні тому в лікарні міста N від невідомої інфекції померли дві жінки. Через добу кількість жертв нового вірусу сягнула сотні. Вчорашній день відзначився тисячами смертей в різних регіонах країни. А сьогодні епідемія охопила вже всі континенти. Фахівці провідних клінік США, Азії, Африки, Європи, Австралії працюють цілодобово, щоб розшифрувати код небезпечної інфекції і розробити рятівну вакцину. Остання інформація з міжнародного центру досліджень обнадійлива: необхідний препарат можна створити. Та

РЯТІВНА ВАКЦИНА

для цього потрібна кров абсолютно здорової людини. Тому вчені звертаються до всіх з проханням прийти до місцевих лікарень і здати аналіз крові».

Наввтра ви зі своїм сином-студентом здаєте кров. І серед мільйонів донорів кров лише вашого сина виявляється такою, що відповідає усім вимогам: здоровою, не зіпсованою жодною хворобливою бактерією, кришталево чистою.

Лікарі, медсестри, науковці радіють. Усвідомлюючи, як ніхто інший, масштаб загрози і велич порятунку, вони дають волю почуттям: обіймаються, хтось плаче, деякі сміються. Новина поширюється серед людей, вони починають вітати одне одного, виражати вдячність Богу, викрикувати радісні вигукі. До вас підходить літній доктор і дякує за сина, за його ідеальну кров. Він запрошує вашу сім'ю до кабінету і там... приголомшену звісткою про те, що цикл створення вакцини дуже довгий і складний, тому потрібна вся кров хлопця. Ваше нутро во-

лає: «Ні!» Якщо погодитись на цю процедуру, то дитина помре. Лікар пробує заспокоїти, вмовляє, каже, як це благородно і важливо спас-

синочка: він готовий віддати своє молоде життя ради спасіння інших.

...Вам залишилися лише спогади: пологовий бу-



ти людство від морової епідемії, адже більше ніхто не в змозі врятувати життя на землі. Ви в розпачі. Добровільно дати згоду на смерть свого єдиного сина – понад ваші сили. Але в цю хвилину очима ловите рішучий погляд змужнілого

динока, перший непевний крочок, перший зубчик, перше вересня, перше кохання... і сльози, сльози, сльози. Серце рветься від болю страшною втрати. І що це ще коїться навкруги?! Люди продовжують помирати. Щодня. Тисячами. Чому вони не ско-

Роздуми

ристаються тим шансом, що подарував їм син? Чому вони не чують, не зважають, чому не хочуть зробити щеплення, щоб уберегтись від смертоносного вірусу?..

Комусь байдуже, хтось не вірить, більшість зайняті нагальними справами. Смерть застає їх незнацька.

Розпач ще більше охоплює ваше серце. Невже смерть сина була даремною? Як же до них докритися, достукатись?! «Послушайте! Одумайтесь! Мій син помер за вас! Вам не потрібно помирати, у вас є вихід, скористайтесь ним...»

Звісно, це всього лиш уявна історія. Адже свідомо віддати своє життя за спасіння нехай і мільйонів незнайомих людське серце не спроможне. Але є Той, Хто заради кожного з нас справді пожертвував Собою. Його серце, не витримавши хресних мук, розірвалося. Його чудодійна свята кров окропила землю. Його благодать відкрила небеса для спасіння, звільнення, зцілення, прощення, любові. Він дає життя.

Скористайтесь!

ПРОСНИСЬ – І СОНЦЕ ОСЯЄ ТЕБЕ!

«А дня першого в тижні, рановранці, як іще темно було, прийшла Марія Магдалина до гробу та й бачить, що камінь від гробу відвалений...»

Ці рядки з Євангелія, які зазвичай перечитують щороку великоднім до-світком, завжди викликають легкий трепет. Уявляю, як Марія Магдалина в темноті рано-рано, переборюючи страх, добирається до гробу Учителя. А з глибини душі зринає далекий спомин про мій перший похід до храму в день Воскресіння Христового, тобто на Великдень...

Колись діти селян, хоч і не так, як їхні батьки, але просипалися рано. Нам не давали довго спати, бо треба було до школи або на пасовисько. Однак так рано, як того Великодня, я ще не вставав. Надворі фактично була ніч. Мати в одній руці тримала корзину з паскою і святковими наїдками для освячення, а в другій – керосиновий ліхтар, що називався «летючою мишею». Тобто ніхто мене за руку не вів, тому доводилося весь час підбігати, щоб не відстати. В душі клубочилися дивні переживання. У тому клубку чуттів сплелися одночасно і радість, що вперше йду «святити паску», і біль від нового черевика, що муляв п'яту, і боязнь темряви, яка насідала з усіх боків. При цьому подобалося спостерігати, як світло від «летючої миші», гойдаючись у такт маминим крокам і перескакуючи з горбка на горбок, проганяло з кам'янистої стежини чорну темінь, яка все одно, мов лихий сусідський пес, хапала тінями маму за ноги. Захоплення від того, що темрява втікає від світла, і страх, що волохата темінь позаду знову наздоганяє мене, розчинялися в світлому й солодкому передчутті якоїсь таємниці, якої, здавалось, ось-ось мала торкнутися дитяча душа і від того доторкну злетіти над усіма химерними тінями назустріч сонцю...

Ні, мабуть, не випадково люди колись вірили, що вранці, з першим

променем сонця, злі духи втрачають силу. Світло з давніх-давен символізує зрячість і правду, а темрява, ніч, туман – це своєрідні синоніми сліпоті і кривди.

Наша бабця, коли вже при Хрущові церкви закрили і нікуди було йти «святити паску», схід сонця на Великдень зустрічала з особливою урочистістю. Відчиняючи у хаті вікна й двері («аби сонце зайшло до оселі й усе освітило»), вона примовляла: «Слава Тобі, Господи, за сонечко Твоє Господнє! Освіти нас перед усім миром християнським Своєю



добротою, красою і любов'ю навіків. Амінь». Звісно, бабця не була дуже начитана, але дивним чином її молитва збігалася із записаними християнськими повчаннями: «Відавши ранішню похвалу Богові, прославте Бога з радістю і промовте: «Просвіти очі мої, Христе Боже, дай мені еси світ твій красний!»

Чи випадковий такий збіг? Ще задовго до з'явлення Месії старозавітні пророки, говорячи про майбутній прихід Спасителя, називали його Сонцем. «А для вас, хто Ймення Могого боїться, зійде Сонце Правди та лікування в променях Його», – від імені Господа пророкував Малахія. Апо-

тол Павло закликає кожного грішника: «Встань, сплячий, воскресни із мертвих, і Христос осяє тебе!» І Сам Господь про себе каже: «Я – Світло для світу».

Чи осяяв Христос тоді семирічного хлопчика, який, ідучи «святити паску», втікав від темряви? Після того химерні тіні ще роки і роки хапали мене не лише за ноги. Бо мета князя темряви – схопити й поглинути душу людини.

Дорослі й малі після урочистої служби, «посвятити паски», радісно вітали одне одного словами: «Хрис-

тос воскрес! – Воістину воскрес!» Але ніхто нам, малим, не пояснював, що Христос воскрес для того, щоб і нас, мертвих через свої гріхи, воскресити для життя в Господі. Ніхто не сказав, що Христове воскресіння утверджує нас у вірі; що людське життя не обри-


вається, як нитка, що воно сповнене глибокого змісту і значення. Не знаю, чи й дорослим тоді про це говорилося, бо в храмах у той час можна було «святити паски», а проповідувати Євангеліє – боронь Боже! Не можна було простому смертному почути, що Ісус Христос Своєю смертю і Воскресінням «смерть зруйнував, і вивів [людей] на світло життя та неплінна Євангелією».

Однак – за все слава Богу! Бо якби не ніч, то чи підбігав би я тоді так швидко за мамою, в руках якої був ліхтар? Якби не темрява, то чи пізнали б ми привабливість світла? Не випадково ж, мабуть, християни з давніх пір на тижні, що перед Пасхою, в строгому пості згадують усі муки Господні, які Він пережив перед смертю, душевно й духовно стають співучасниками Його страждань, аби Його Воскресіння осяяло і нас.

«Ми вступаємо в страсні дні Господні, – писав Антоній Сурожський, – в цей час понад дві тисячі років тому згустилася темрява і піднялася зоря нового світла, зрозуміла лише тим, хто разом із Христом вступає в цю пітьму... І ми повинні... знайти своє справжнє місце в цій пітьмі... ми повинні поставити собі запитання: де ми стоїмо, де стою я особисто? На кого я схожий? Чи на Фому, який говорив: «Підемо з Ним і помremo з Ним, якщо потрібно»?.. На Петра, який відрікся від Нього тричі? На Іуду, який Його зрадив? Де ми знаходимося в цьому людському натовпі? Хто ми?»

Роздумуючи над цими запитаннями і прагнучи знайти істину, ми неодмінно вийдемо із пітьми у світло Воскресіння.

Ярослав МИХАЙЛЕНКО, м.Харків



ЗАПРОШУЄМО ВАС

НА БОГОСЛУЖІННЯ